

Κεφάλαιο 1

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΤΗ ΓΗ

Ο ήλιος βούλιαζε στη δύση του, γραμμές χρωμάτων εναλλάσσονταν αργά στο σύνορο του ορίζοντα: πορτοκαλιές, μοβ, γαλάζιες, μια λεπτή πράσινη. Καθώς το ρολόι προχωρούσε οι αποχρώσεις γίνονταν πιο σκούρες, σε λίγο όλος ο ουρανός ήταν πορφυρός και γκρίζος. Η Σίμπα μάζεψε τα πόδια προς το στήθος για να μικρύνει τον όγκο της και τράβηξε τα μπροστινά σκοινιά προς τα κάτω σηματοδύοντας τα σανίδια της αποβάθρας. Έπεφτε απαλά και ευθύγραμμη, με ελεγχόμενη βαρύτητα. Μόλις τα πόδια της ακούμπησαν σε στέρεο έδαφος, άφησε τα χειριστήρια και το αλεξίπτωτο εξαφανίστηκε στη θάλασσα: μια ασημόγκριζη κηλίδα σκέπασε τα νερά. Το μετάξι βούλιαξε σχεδόν ακαριαία.

Η Σίμπα γονάτισε κι έλυσε τους κρίκους από τους αστραγάλους της, το φωτεινό κόκκινο του ήλιου τώρα χρωμάτιζε τα μαλλιά της· κάθισε στα ξύλα της προκυμαίας και κοίταξε που γύρω της γινόταν σκοτάδι. Έπειτα ξάπλωσε και άνοιξε τα χέρια στη νύχτα. Μέχρι που τα πάντα έγιναν μπλε. Ούτε άστρο ούτε σελήνη.

Σηκώθηκε και προχώρησε προς την ενδοχώρα. Αριστερά και δεξιά της χέρσα φαιά γήπεδα εκτείνονταν σε όλο το εύρος

της όρασής της. Περπατούσε σε ένα βοτσαλωτό φιδωτό μονοπάτι που οδηγούσε στην πόλη. Πλησιάζοντας, μπορούσε να δει τις αίθουσες στο μπαρ του Τέντι ήδη φωτισμένες. Άλλο ένα πάρτι. Ήδη από μακριά διέκρινε φιγούρες να συνωστίζονται στην έντονα βαμμένη πράσινη αίθουσα αναμονής και να χαριεντίζονται περιμένοντας τη σειρά τους να μπουν. Ο αριθμός των θαμώνων που μπορούσαν να βρίσκονται ταυτόχρονα μες στο μπαρ ήταν περιορισμένος – για λόγους ασφαλείας.

Με εύκολους χειρισμούς μπήκε στα βραδινά της ρούχα: μοβ βελούδινο μακρύ στενό φουστάνι. Η χακί της στολή για τις πτώσεις αφέθηκε να πέσει κι έλιωσε κι αυτή σε άλλη μια σκούρα κηλίδα στο έδαφος. Κινήθηκε προς τα κτίρια, ενώ άφηνε πίσω της τις λείες εξοχές, που τώρα γέμιζαν με ολοστρόγγυλα δέντρα, με τα κεράσια τοποθετημένα τακτικά πάνω τους. Στο βάθος τα φώτα διέγραφαν την πόλη όμορφη. Στο ένα άκρο έβλεπε το τόξο της Μεγάλης Πύλης, μ' ένα γλαυκό χρώμα να εκτείνεται στον ουρανό, δηλώνοντας νέες αφίξεις. Στ' αριστερά η συστάδα με τους ουρανοξύστες, πάντοτε μισοσκότεινη, ακόμα και τις πιο γιορτινές νύχτες.

Συνάντησε ελάχιστους στη διαδρομή, ανάμεσά τους τον Τζόι· είχαν περάσει μαζί το προηγούμενο βράδυ. Την περίμενε, όπως είχαν συμφωνήσει. Κινήθηκε προς τη μεριά του νωχελικά.

«Να κάποιος που ήθελα να δω».

«Μ... Φαίνεται ότι σ' άρεσε χτες».

«Πάντα μ' αρέσει».

«Θα σ' αρέσει και σήμερα;»

«Μμμ... Πήγαινα στου Τέντι».

«Έχει πολύ κόσμο. Τι θα 'λεγες να καθυστερήσουμε λίγο;»

«Μόλις έβαλα το φόρεμά μου».

«Δεν χρειάζεται να το βγάλεις».

«Δεν σκοπεύω να το βγάλω. Θα γυρίσω να το δεις από πίσω».

«Θαύμα! Βλέπω ένα ψηλό σκίσιμο».

«Αχά! Δικό μου σχέδιο. Και τώρα θα σκύψω για να σ' το δείξω καλύτερα».

Η Σίμπα κόλλησε την πλάτη της πάνω στο γεροδεμένο κορμί του Τζόι.

Η πόρτα χτύπησε μαλακά.

«Χάρη;»

Ο Χάρης έγραψε βιαστικά κάτι κι έκλεισε προσωρινά το παράθυρο. Στην οθόνη του τώρα τα δαχτυλίδια του κρόνου διέγραφαν ομόκεντρους κύκλους αλλάζοντας ελαφρώς την ακτίνα τους· η εντύπωση στο μάτι ήταν ότι οι στρεφόμενοι δακτύλιοι βυθίζονταν συνεχώς στον εαυτό τους και αναδιπλώνονταν φρέσκοι και λαμπεροί. Κρατούσε πάντα ελάχιστα εικονίδια στην αρχική του οθόνη – για λόγους αισθητικής, έλεγε. Σηκώθηκε κι άνοιξε την πόρτα. Η αδερφή του στεκόταν στο σκοτάδι με το νυχτικό.

«Τι θέλεις; Δεν κοιμάσαι;»

«Εσύ γιατί δεν κοιμάσαι;»

«Αυτό ήρθες να με ρωτήσεις;»

«Δεν έχεις δουλειά αύριο;»

Ο Χάρης άρχισε να της κλείνει την πόρτα κατάμουτρα· η Τζένι έβαλε το γόνατό της στο άνοιγμα.

«Έλα, πώς κάνεις έτσι... Μια ερώτηση κάναμε. Χαρούλη, δεν δουλεύει το dvd».

«Τι το θες το dvd τέτοια ώρα;»

«Έχουμε τραβήξει το πάρτι. Δέκα λεπτά είναι όλα κι όλα. Έλα κι εσύ να δεις. Κάνε μου τη χάρη, Χαρούλη!»

Άκεφος, την ακολούθησε στο σαλόνι. Όλα τα φώτα ήταν αναμμένα, τα χειριστήρια σωριασμένα στον καναπέ, παντού στο πάτωμα περιοδικά και ρούχα. Προχώρησε προς τα μηχανήματα και γονάτισε. Γύρισε να κοιτάξει την Τζένη πάνω απ' τον ώμο του.

«Αν δεν επιλέξεις dvd στον ενισχυτή, δεν έχεις εικόνα. Τόσες φορές το 'χουμε πει».

«Έλα, μην θυμώνεις· αφού το ξεχνάω. Παλιά ήταν εύκολο· τώρα που θέλεις να βγαίνουν όλα στερεοφωνικά απ' τα ηχεία, πρέπει να πατάω πεντακόσια κουμπάκια».

«Φέρε. Άντε μπράβο, έχουμε και τις δικές μας δουλειές».

Στην οθόνη εμφανίστηκε ένα δωμάτιο. Η λήψη είχε γίνει από ψηλά, η κάμερα κουνιόταν, φαίνεται κάποιος την κρατούσε όρθιος πάνω σε μια καρέκλα στη γωνία. Άνθρωποι χόρευαν –κονσέρβα ηλεκτρονική ντανς–, στο βάθος μερικοί τσιμπολογούσαν από ένα μακρύ τραπέζι, σ' όλους τους τοίχους στηρίζονταν διάφοροι μοναχικοί που πηγαινόφερναν τα ποτήρια τους στο στόμα. Οι χορευτές άρχισαν ν' αραιώνουν για ν' αφήσουν χώρο στην Τζένη και τον συνοδό της στο κέντρο. Εκείνη φορούσε κόκκινο μπουστάκι και κοντή μαύρη φούστα, δικτυωτές κάλτσες ως τους μηρούς, αδιευκρίνιστου χρώματος, μάλλον πράσινου, πάνω απ' τις οποίες φορούσε άλλες, ριγέ –ροζ πράσινο– ως τα γόνατα, και στα χέρια γαλάζια γάντια χωρίς δάχτυλα. Απ' τα γάντια την αναγνώρισε· το μακιγιάζ την έκρυβε σαν μάσκα. Τα μαλλιά της μαζεμένα αλογοουρά. Εκείνος ήταν ψηλός, ξανθός με ροδαλό στρογγυλό πρό-

σωπο, μαύρο σφικτό δερμάτινο παντελόνι, μαύρο φανελάκι και μπότες· κλασική διαχρονική στολή χαρλεάκια. Χόρεψαν με τεθλασμένες κινήσεις ένα είδος μεταλλαγμένης πανκ για μερικά λεπτά κι έπειτα αγκαλιάστηκαν κι έμειναν στο κέντρο ακίνητοι.

«Ποιος είναι αυτός;»

«Το αγόρι μου».

«Δεν έχει όνομα;»

«Τζόι».

«Τζόι; Καλά, πού το πέτυχες το όνομα... Από πού είναι;»

«Ελληνοαμερικάνος. Τον γνώρισα πριν από μια βδομάδα στο καφέ. Πολύ κουλ τύπος».

«Ρε Τζένη, κάθε πότε αλλάζεις γκόμενο, για να 'χουμε καλό ρώτημα;»

«Κάθε όποτε γουστάρω. Να μην σ' ενδιαφέρει. Κάθε φορά η ίδια συζήτηση. Εγώ φταίω που σου δείχνω τα πάρτι μας. Δεν είσαι πατέρας μου!»

Του γύρισε την πλάτη απότομα και χώθηκε στον διάδρομο. Ο Χάρης την παρακολούθησε μέχρι που βρόντηξε την πόρτα του δωματίου της. Έσβησε τα φώτα και το dvd player και επέστρεψε στο δικό του. Ο κρόνος τού φάνηκε εκτυφλωτικός μες στο σκοτάδι. Ανέβασε πάλι το παιχνίδι. Ο Τζόι είχε απαντήσει: «Σου δίνω πέντε λεπτά για να με κάνεις να νιώσω όπως χτες». Το ρολόι του συστήματος έδειχνε πως ήταν περασμένες δέκα.

Αποθήκευσε τη σκηνή της πώσης με το αλεξίπτωτο, έκλεισε όλα τα παράθυρα κι έσβησε τον υπολογιστή και το φως. Έπεσε στο κρεβάτι με τα ρούχα, πέταξε τα παπούτσια στο πάτωμα και χώθηκε στο πάπλωμα.

Το τηλέφωνο τον ξύπνησε πριν απ' το ξυπνητήρι. Κάθε Δευτέρα πρωί, η μάνα του:

«Αγόρι μου, ξύπνησες;»

«Όχι».

«Άντε μπράβο, καλή βδομάδα... άντε να πας στη δουλειά».

«Εντάξει, μάνα».

«Άντε, ανασκουμπώσου. Η μικρή καλά είναι;»

«Καλά. Θα κοιμάται τώρα».

«Ξέρω, ξέρω. Θα την πάρω μετά. Άντε, καλημέρα».

«Καλημέρα».

Οι Δευτέρες ήταν κόλαση. Συνήθως περνούσε όλο το σαββατοκύριακο στο σπίτι του, καλωδιωμένος. Έκανε τα πάντα στο διαδίκτυο: συζητούσε σε φόρουμς, πήγαινε σε πάρτι, επικοινωνούσε με άλλους χρήστες με μακροσκελή μείλς. Χρησιμοποιούσε διαφορετικό ψευδώνυμο για κάθε τύπο συναναστροφής. Κρατούσε σ' ένα αρχείο όλα τα συνθηματικά, και τα δικά του και των συνομιλητών του. Είχε εφτά λογαριασμούς χρήστη και ήταν γραμμένος σε καμιά δεκαριά φόρουμς – έμπαινε σε όλα σχεδόν καθημερινά. Και, φυσικά, έπαιζε: σκάκι, σκραμπλ και παιχνίδια που αναπαριστούσαν ιστορικούς πολέμους, είτε μόνος του είτε με σταθερούς συμπαίκτες. Τον ενθουσίαζε η δυνατότητα να αλλάζει τις παραμέτρους και την έκβαση πραγματικών μαχών και γεγονότων, να δημιουργεί διαφορετικό παρελθόν. Αντίθετα, σπανίως οραματιζόταν το μέλλον. Μέχρι που μπήκε στον «Κόσμο»...

Επίσης ο Χάρνς διάβαζε εφημερίδες, άρθρα, εγκυκλοπαίδειες, περιοδικά – όλα ηλεκτρονικά. Και βέβαια χάζευε στα μπλογκς. Δεν απαντούσε σε κανένα ποτέ· δεν είχε όρεξη να γράφει τη γνώμη του στο ηλεκτρονικό ημερολόγιο του καθε-

νός. Ούτε διέθετε την απαραίτητη αυταρέσκεια για να διατηρεί δικό του. Μπα, προτιμούσε να παίζει. Χρησιμοποιώντας ψευδώνυμα, στα παιχνίδια και στα τσατ μπορούσε και να κρύβεται και να κρατά και τις αποστάσεις. Και σ' ένα μπλογκ μπορούσε να υπογράφει με άλλο όνομα, αλλά εκεί ήταν αναπόφευκτο κάποια στιγμή να πάρει θέση.

Αυτή ήταν η κοινωνική του ζωή. Το ξερίζωμά του απ' την καρέκλα κάθε Δευτέρα πρωί και το αναγκαστικό του ταξίδι με το λεωφορείο, το μετρό και με τα πόδια μέχρι το υπουργείο και πάλι πίσω, αλλά κυρίως οι οκτώ ώρες που περνούσε στη δουλειά ήταν τρομακτικές. Τον εξουθένωναν. Για να καταφέρει να έχει τα λιγότερα κατά το δυνατό πάρε δώσε με τους συναδέλφους, φορούσε τη μάσκα του ημι-άλαλου θλιμμένου ηλιθίου. Αφού σε μερικά τμήματα, όπου πήγαινε μόνο αν ήταν απολύτως απαραίτητο να ξανασετάρει συνδέσεις, να ξεκολλήσει χρήστες που είχαν ξεχάσει το συνθηματικό τους ή να τοποθετήσει προεκτάσεις σε νέα μηχανήματα, είχαν την εντύπωση πως είχε προσληφθεί με τον νόμο για τα άτομα με ειδικές ανάγκες... Έμπαινε στα δωμάτια και σταματούσαν όλες οι συζητήσεις, τον κοίταζαν σαν να 'ταν παράξενο πουλί. Τόσο το καλύτερο γι' αυτόν. Αν αυτοί δεν τον ήθελαν, αυτός σιχαινόταν ακόμη και να τους μιλάει.

Στο σπίτι συναναστρεφόταν μόνο την αδερφή του, όποτε δεν έλειπε κι αυτή. Οι γονείς του, συνταξιούχοι του δημοσίου, για καλή του τύχη έμεναν τον περισσότερο χρόνο στο σπίτι τους στην Καλαμάτα. Μόλις πήραν τις συντάξεις τους, απέκτησαν τη συνήθεια να περνούν λίγους μήνες «κάτω» όταν όμως ο Χάρης επιτέλους διορίστηκε, έκαναν τους λίγους μήνες εννιά, δέκα. Μόνο τον χειμώνα περνούσαν στην Αθήνα,

«για τις γιορτές» και «για τα παιδιά». Η ιδανική λύση: δικό του σπίτι χωρίς να πληρώνει.

Μετά το πανεπιστήμιο ακολούθησε μια περίοδος απέραντης ερηνιάς. Δύο φίλους είχε κάνει στη ζωή του, που, παρά τον αντικοινωνικό του χαρακτήρα, τους κρατούσε ακόμα. Ο Γιάννης, φίλος απ' το λύκειο, πτυχιούχος πια κλινικός ψυχολόγος, ξημεροβραδιαζόταν σε διάφορα κέντρα υποστήριξης όπου πρόσφερε αφιλοκερδώς τις υπηρεσίες του, όχι από μεγαλοψυχία, αλλά επειδή δεν υπήρχαν δουλειές και «τουλάχιστον ας έκανε γνωριμίες», «ας έφτιαχνε το βιογραφικό του». Ο Βαγγέλης, συμφοιτητής του, είχε μπει νωρίς νωρίς στο τεχνικό τμήμα μιας τράπεζας και βολεύτηκε. Ο Χάρης, αντίθετα, μόλις απολύθηκε από τον στρατό, όπου υπηρέτησε αμέσως μετά τη σχολή, άρχισε να δουλεύει σε μικρές εταιρίες ως βοηθητικός προγραμματιστής, αναζητώντας πάντα κάτι καλύτερο. Σ' αυτό βοηθούσε ενεργά και ο πατέρας του, ο οποίος είχε βάλει όλα τα μέσα που γνώριζε από την Καλαμάτα.

Αν και ήταν κομμένος και ραμμένος για καλός προγραμματιστής, αφού όλες οι εταιρίες αναζητούν τύπους που μιλούν σπάνια και πληκτρολογούν συνεχώς, φαίνεται πως ήταν μάλλον άτυχος. Σε τρεις εταιρίες μπήκε, και οι τρεις πτώχευσαν στον έναν χρόνο. Δύσκολοι καιροί για τις μικρές εταιρίες τεχνολογίας... Στο ενδιάμεσο ο πατέρας του τον έχωνε σε διάφορες άσχετες δουλειές – πωλητής, βενζινάς, υπεύθυνος τμήματος συνδρομών σε εφημερίδα της Μεσοσηνίας, καθηγητής σε φροντιστήριο.

Ωστόσο, λόγω της αντικοινωνικότητάς του, δεν γινόταν πειστικός ούτε ως πωλητής ούτε ως καθηγητής ούτε ως υπάλληλος. Δοκίμαζε ότι του πρότειναν, όχι για κάναν άλλο λόγο, αλ-

λά επειδή δεν ήθελε να ντροπιάσει τον πατέρα του στους συγχωριανούς του, που του έβρισκαν τις δουλειές. Πόσους πατριώτες έχει πια; αναρωτιόταν κάθε φορά. Γενικώς, κρινόταν ακατάλληλος πολύ γρήγορα. Κατάφερε να μείνει τρεις ολόκληρους μήνες μόνο στο βενζινάδικο στο Πέραμα· εκεί έβαλε πραγματικά τα δυνατά του. Ήταν μια δύσκολη περίοδος για τον Χάρη· μόλις είχε αποτύχει στις εξετάσεις για μια υποτροφία για μεταπτυχιακές σπουδές και αποφάσισε να πνίξει τον πόνο του στην αντλία. Του άρεσε που δεν χρειαζόταν να έχει, ούτε να επιδεικνύει, κανένα απολύτως προσόν, ούτε να μιλάει και πολύ. Ως τότε το είχε ήδη πάρει απόφαση πως σε κανέναν δεν θα έδινε πρόσβαση στο εσωτερικό του μυαλού του – ούτε στις σκέψεις ούτε στις αποφάσεις του. Μετά την εικόνα του απόμακρου γιου, είχε εξασκηθεί να δίνει την εικόνα του αδαούς υπαλλήλου· χωρίς αυτό το πρόσωπο η ανεργία караδοκούσε. Όμως σύντομα έπεσαν οι δουλειές, εμφανίστηκε κι ένας ξάδερφος του ιδιοκτήτη, πήρε κι από κει πόδι.

Στα τρία χρόνια οι συγχωριανοί τελείωσαν. Από τον ΟΑΕΔ όλο αυτό το διάστημα είχε μόνο μία προσφορά: να δουλέψει σε ένα κατάστημα που ζητούσε πληροφορικούς. Ήταν μια δίμηνη απασχόληση, για να καλύψει μια τρύπα, που έληξε μόλις επέστρεψε ο μόνιμος. Τα λεφτά ήταν τα χειρότερα από κάθε άλλη δουλειά, τα μισά απ' όσα έγραφε η αρχική σύμβαση· φαίνεται ότι στο τέλος ο οργανισμός μετρούσε τις ώρες απασχόλησης με άλλον αλγόριθμο...

Τέσσερα χρόνια κράτησε αυτή η ιστορία, λίγοι μήνες από δω κι από κει, λίγοι μήνες στο ταμείο ανεργίας, και επιτέλους στα είκοσι οκτώ του κατάφερε να μπει σε μια «καλή θέση», στην οποία παρέμενε εδώ και δύο χρόνια. Είχε δώσει δύο φο-

ρές ΑΣΕΠ αλλά είχε μέτρια βαθμολογία. Τελικά τον βόλεψε ο θεός του, του σφύριξε κάτι έκτακτες προκηρύξεις για προγραμματιστές που ανέβηκαν στη σελίδα στο ίντερνετ μόνο για δύο εικοσιτετράωρα, όποιος πρόλαβε έκανε τα χαριά του. Είχε αποκτήσει εξ ουρανού και κάτι μόρια λόγω αντιστασιακής δράσης του πατέρα του – ο οποίος, βέβαια, ήταν μικρό παιδί τότε, αλλά πήγαινε κάποιο γράμμα εδώ, κάποιο μήνυμα εκεί... Δεν τον ένοιαζε και πολύ· τα μόρια πάντως τον βόλεψαν μια χαρά. Το ίδιο και τον πατέρα του, που μπόρεσε επιτέλους να κατέβει για τα καλά στην Καλαμάτα, για να χαρεί τη σύνταξή του, αφήνοντας τα καμάρια του να βρουν τον δρόμο τους, «μεγάλωσαν πα». Όσο για την Τζένη, που έβγαινε κάθε βδομάδα με άλλον, ο σίγουρος δρόμος ήταν σχεδόν δεδομένος, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Όλη η βδομάδα κυλούσε στην ίδια ρουτίνα: δουλειά, επιστροφή, υπολογιστής. Δευτέρα και Σάββατο λακωνική σύνδεση με Καλαμάτα. Δυο τρεις φορές τον μήνα συνάντηση με τον Γιάννη. Ο Βαγγέλης τού τηλεφωνούσε συχνά, πάντα για να του προτείνει να βγουν με μερικές φίλες του. Πάντα είχε μερικές φίλες. Δεν ήταν ωραίος· ήταν όμως καπάτσος. Στα μεταπανεπιστημιακά τους χρόνια δέκα φορές είχε δεχτεί ο Χάρης να βγει τυφλό ραντεβού με κάποια απ' τις φίλες του φίλου του. Και οι δέκα παταγώδεις αποτυχίες. Προτιμούσε να βγαίνουν οι δυο τους, να παίζουν σκάκι και να μιλούν για τηλεπικοινωνίες και ηλεκτρονικά παιχνίδια.